

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

DRUHÁ SEKCE

VĚC DUŠEK proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 30276/03)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

14. února 2006

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.

Ve věci Dušek proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení

pánové J.-P. COSTA, *předseda*,

I. CABRAL BARRETO,

K. JUNGWIERT,

V. BUTKEVYCH,

M. UGREKHELIDZE,

paní A. MULARONI,

E. FURA-SANDSTRÖM, *soudci*,

a paní S. DOLLÉ, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 24. ledna 2006,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat výše uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 30276/03) směřující proti České republice, kterou dne 12. září 2003 podal k Soudu český občan pan Milan Dušek („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje paní H. Peterková, advokátka působící v Litomyšli. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec pan V. A. Schorm.

3. Soud dne 15. března 2005 rozhodl, že o podané stížnosti uvědomí vládu a že v souladu s článkem 29 odst. 3 Úmluvy projedná současně přijatelnost i odůvodněnost stížnosti.

SKUTKOVÝ STAV

4. Stěžovatel se narodil v roce 1957, bydliště má v Litomyšli.

5. Dne 25. května 1998 podal stěžovatel žalobu proti panu C., jíž se domáhal vydání nákladního automobilu, nebo alternativně zaplacení peněžité náhrady.

6. Dne 19. června 1998 vyzval Okresní soud v Blansku stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel dne 24. června 1998 požádal o osvobození od poplatkové povinnosti a dne 10. září 1998 soudu sdělil, že nepobírá žádné sociální dávky. Soud dne 16. prosince 1998 stěžovatelově žádosti vyhověl.

7. Soud mezitím dne 7. října 1998 obdržel stěžovatelův návrh na vydání předběžného opatření.

8. Dne 18. února 1999 soud vyzval stěžovatele k upřesnění žaloby. Stěžovatel výzvu obdržel 12. března 1999 a dne 18. března 1999 na ni odpověděl.

9. Okresní soud dne 18. května 1999 požádal Okresní ředitelství Policie České republiky ve Svitavách, aby mu potvrdilo identifikační údaje o předmětném nákladním automobilu. Soud požadovanou informaci obdržel dne 24. května 1999.

10. Podle vlády se stěžovatel bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání nařízenému na 27. května 1999, načež bylo jednání odročeno na neurčito. Stěžovatel tvrdí, že se na jednání dostavil jeho právní zástupce spolu s jeho bývalou manželkou, která měla být vyslechnuta jako svědek, a že ve skutečnosti se k jednání nedostavil žalovaný.

11. Okresní soud dne 30. června 1999 zastavil řízení o vydání předběžného opatření navrhovaného stěžovatelem. Ten se odvolal ke Krajskému soudu v Brně, jenž dne 24. října 2000 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil okresnímu soudu. Okresní soud dne 22. listopadu 2000 rozhodl ve prospěch stěžovatele.

12. Dne 15. ledna 2001 stěžovatel změnil žalobu tak, že nadále požadoval částku 140 000 Kč (4 667 €) pro případ, že pan C. automobil nevrátí.

13. Po ústním jednání konaném dne 30. ledna 2001 vynesl okresní soud rozsudek, jímž panu C. uložil povinnost zaplatit výše uvedenou částku a soudní poplatek. Pan C. dne 14. března 2001 podal odvolání a současně požádal o osvobození od soudního poplatku. Okresní soud dne 27. července 2001 jeho žádosti vyhověl a dne 14. září 2001 postoupil spis krajskému soudu. Ten dne 24. listopadu 2003 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že panu C. nařídil zaplatit stěžovateli částku 28 000 Kč (966 €).

14. Dne 11. května 2004 podal pan C. dovolání k Nejvyššímu soudu, u nějž řízení podle všeho stále probíhá.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 Odst. 1 ÚMLUVY

15. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení byla v rozporu s požadavkem „přiměřené lhůty“ zakotveným v článku 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

16. Rozhodné období počalo běžet 25. května 1998 a dosud neskončilo. Trvá tedy sedm let a devět měsíců pro tři stupně soudní soustavy.

A. K přijatelnosti

30. Soud konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti stížnosti, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

18. Vláda připouští, že se nejedná o zvlášť složitou věc. Stěžovatel sice řízení nekomplikoval bezdůvodnými procesními úkony, jeho chování však mělo na celkovou délku řízení značný vliv. Vláda v této souvislosti poukazuje na opožděné zaplacení soudního poplatku stěžovatelem a na jeho následnou žádost o osvobození od soudního poplatku, jakož i na skutečnost, že se dne 27. května 1997 bez omluvy nedostavil na ústní jednání, které pak muselo být odročeno.

19. Vláda dále uvádí, že účastníci řízení systematicky využívali všech dostupných právních prostředků nápravy proti soudním rozhodnutím vydaným v jejich neprospěch. Co se týče chování vnitrostátních soudů, vláda trvá na tom, že postupovaly s řádnou péčí.

20. Stěžovatel s vládou nesouhlasí. Závěrem zdůrazňuje, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

21. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení je třeba hodnotit podle okolností případu a s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a příslušných orgánů a význam sporu pro stěžovatele (viz mezi mnoha jinými rozsudek *Frydlender proti Francii*, [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII).

22. Soud je toho názoru, že řízení nebylo zvláště složité. Neshledává žádný důvod k závěru, že by stěžovatel nebo žalovaný využívali svých procesních práv nepřiměřeným způsobem nebo že by jimi zdržovali řízení. Argument vlády, že stěžovatel a žalovaný přispěli k délce řízení, tedy Soud nepřesvědčil.

23. Soud již mnohokrát dospěl k závěru o porušení článku 6 odst. 1 v případech, v nichž vyvstávaly podobné otázky jako v projednávaném případě (viz *Frydlender* výše).

24. Po přezkoumání veškerých předložených písemností je Soud přesvědčen, že vláda nepředložila žádnou skutečnost ani přesvědčivé tvrzení, na jejichž základě by Soud v projednávaném případě mohl dospět k odlišnému závěru. S ohledem na vlastní judikaturu v dané oblasti považuje Soud délku řízení v posuzované věci za nepřiměřenou a v rozporu s požadavkem „přiměřené lhůty“.

25. K porušení článku 6 odst. 1 tedy došlo.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

26. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

27. Stěžovatel požaduje náhradu hmotné škody ve výši 1 640 000 Kč (52 556 €) a dále částku 100 000 Kč (3 450 €) jako náhradu morální újmy.

28. Vláda tvrdí, že požadovaná náhrada hmotné škody je přemrštěná a v žádném případě nesouvisí s tvrzeným porušením. Požadavek na náhradu morální újmy však považuje za přiměřený.

29. Soud nenachází žádnou příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením a tvrzenou materiální újmou, a tento nárok proto zamítá. Přiznává však stěžovateli částku 3 450 € z titulu morální újmy.

B. Náklady řízení

30. Stěžovatel rovněž požaduje částku 14 263,10 Kč (492 €) jako náhradu nákladů řízení před vnitrostátními soudy a částku 2 408 Kč (83 €) z titulu nákladů řízení vynaložených před Soudem.

31. Vláda žádá Soud, aby v případě, že dojde k závěru o porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy, stěžovateli přiznal z titulu nákladů řízení nejvýše 500 €.

32. V souladu s judikaturou Soudu lze přiznat náhradu nákladů řízení, pouze pokud se prokáže jejich reálnost a nezbytnost a účelnost vynaložené částky. Náklady vynaložené na vnitrostátní úrovni lze navíc uplatňovat jen tehdy, byly-li vynaloženy ve snaze zamezit zjištěnému porušení anebo je napravit.

Soud proto považuje za přiměřené přiznat stěžovateli na spravedlivém základě částku 500 €.

C. Úroky z prodlení

33. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 3 450 € (tři tisíce čtyři sta padesát euro) z titulu morální újmy a částku 500 € (pět set euro) jako náhradu nákladů řízení, které se převedou na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni úhrady, a dále případnou částku daně,
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 14. února 2006 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

S. DOLLÉ
tajemnice

J.-P. COSTA
předseda